

1 Amy

DE ADDERS

Toen ik acht was, schreef mijn opa in mijn poëziealbum: *Als drie of vier vrouwen bij elkaar komen om te kletsen, laat er dan in godsnaam eentje weggaan.*

Ik had nooit precies begrepen wat hij daarmee bedoelde, totdat ik me aansloot bij de Adders.

Het is onze tweemaandelijksse bijeenkomst en ik ben aan de late kant. Ik persoonlijk zie hen niet als Adders, meer als een intiem clubje van collega-moeders met een eerste kind, maar Jack noemt hen altijd zo, of De Heksenkring, wat niet veel beter is. Ach ja, hij kan het weten. Mijn arme lijdzame echtgenoot heeft het zwaar te verduren tijdens het proces waar ik na elke bijeenkomst van de Adders doorheen moet om alle verholde opmerkingen en insinuaties te verwerken.

Jack snapt er natuurlijk niets van waarom ik hen nog steeds opzoek. Maar het is net als bij de maffia: als je er eenmaal bij bent, zit je eraan vast. Ik ken deze vrouwen en zij kennen mij. We zijn met elkaar verbonden door gedeeld leed en lelijke uitbarstingen van ongewone emoties. Als ik weg zou gaan, zou ik voor altijd een verrader zijn. Ze zouden me de rug toekeren in het park en me niet uitnodigen voor verjaardagsfeestjes. En binnen de kortste keren zou ik wakker worden met een afgehakt paardenhoofd – nou ja, op zijn minst een *My Little Pony*-hoofd – in mijn bed.

Ik loop haastig door de poort van Queen's Park en neem de sluiproute via de tennisvelden. Het is een wolkeloze dag in mei en de kastanjabomen zijn zwaar beladen met bloeiende kegels, maar ik heb geen tijd om ze te bewonderen. De buggy rammelt over het gras en ik begin te zweten.

Op het tennisveld is een jonge knul met zijn coach aan het trainen. Zijn benen zijn zongebruind en soepel en hij beweegt zich heel atletisch. Een briesje waait een lachsalvo naar me toe en doet me denken aan hoe Jack ooit was, voordat hij zo serieus werd van al dat werk, het vader zijn en onze voortdurende financiële crisis.

In die tijd hadden Jack en ik het er altijd over dat we één keer in de week tijdens de lunch samen zouden gaan tennissen. Daarom kozen we ervoor een flat te kopen die zo dicht in de buurt van het park was als we ons maar konden veroorloven. Maar in de drie jaar dat we hier nu wonen, hebben we niet één keer een lunchafspraak gemaakt, laat staan getennist, en nu hebben we het er maar niet meer over.

Voordat ik in het zicht kom van de speeltuin, stop ik en haal *Busters Bedtijd* tevoorschijn, het favoriete boek van mijn zoon Ben. Ik maak het open bij het stukje waarin Buster zijn tanden poetst. In de illustratie zit een spiegeltje van zilverpapier geplakt. Ik speur mijn vervormde spiegelbeeld af om te kijken of er nog restjes op zitten van de clandestiene croissant die ik een poos geleden heb gegeten en of de eyeliner van gisteren uitgewreven is. Niets te zien, maar toch, ik wou dat ik mijn haar had gewassen. En ik wou dat ik mijn haarwortels had laten bijwerken. En ik wou dat ik er niet zo chagrijnig uitzag.

En terwijl ik het boek teruggooi in het netje onder aan de buggy, naast de ranzige verzameling bananenschillen en de met zandkorrels bedekte vochtige doekjes, zou ik vooral willen dat mijn uiterlijk er niet toe deed. Maar we hebben het over de Adders en dan doet het dat wel.

Echt waar, ze doen altijd zo overdreven. Als je nieuwe stiletto's aan hebt, dan loop je op stelten. Doe je lipstick op, heb je blijkbaar een affaire. En als je een halve kilo aankomt, heb je zomaar vijf kilo erbij.

Het is net of ze hun geld verdienen met 'zoek de verschillen'. En elk verschil dat ze vinden gaat gepaard met een oordeel of een of andere kritische opmerking. Daarom pak ik nogmaals het boek en werk behoedzaam mijn lipgloss bij zodat het lijkt of ik niets opheb. Want ik heb er een hekel aan om een groezelig, platgetrapt

gevoel over te houden aan dit soort bijeenkomsten. Dat kan ik er vandaag echt niet bij hebben.

DE GROTE VROUWELIJKE SAMENZWERING

Het is natuurlijk niet altijd zo geweest. In het begin was het geweldig om bij de Adders te horen. Want toen ik zwanger raakte van Ben, verbleekte de aanvankelijke euforie bij het zien van het dunne blauwe streepje op de zwangerschapstest al snel, en werd onmiddellijk vervangen door de doodsangst voor de bevalling.

Ik wist natuurlijk wel dat ik me zo niet hoorde te voelen. Ik hoorde echte aardse moedergevoelens te koesteren en op het arrogante af trots te zijn, maar vanbinnen voelde ik me net Sigourney Weaver oog in oog met een kwijlende *alien*. Hoe dikker mijn buik werd, hoe meer ik het gevoel kreeg dat die alien mij bevrucht had en dat het niet meer lang zou duren voordat zijn nazaten eruit zouden barsten.

Dus toen ik me aansloot bij de plaatselijke club van zwangere moeders en erachter kwam dat ik niet de enige was met dat soort angsten, klampte ik me aan hen vast als aan een reddingsboei. Ze gaven me het gevoel dat ik normaal was. Ze praatten met me alsof ik wel degelijk hersens bezat en niet slechts een wandelende broedmachine was. In een mum van tijd kregen we een hechte band door de gruwelijkheden die we voor onze mannen verborgen probeerden te houden met elkaar te delen: spataderen die als regenwormen over onze onderbuik heen kropen, aambeien waar een mol jaloers op zou zijn, zwangerschapstrepen die als reliëflijnen op een landkaart op onze buiken verschenen, en pijnlijke heupen waardoor we strompelden als oude dametjes. Om nog maar te zwijgen van onze tietten die lekten als softijsmachines, pukkels en pigmentvlekjes die jeukten en vreemde vormen aannamen en onze ongelooflijk wollige bikinilijnen (niet Braziliaans, maar Cubaans – zoals de baard van Fidel Castro).

We leerden er hard om te lachen, net zo hard als om onze gezichten die zo gezwollen aanvoelden en om het feit dat we geregeld klem kwamen te zitten in het bad. We verzekerden elkaar dat

het allemaal de schuld was van onze bolle buik en dat we verder helemaal niet dikker waren geworden.

Maar toen kwamen de geboortes, de een na de ander, en met lijkleke gezichten klampten we ons met hernieuwde hulpeloosheid aan elkaar vast, blij dat er ook andere mensen bestonden die het gevoel hadden dat ze op een haar na een auto-ongeluk hadden overleefd. ('Vietnam'. Zo omschreef filmfanaat Jack de geboorte van Ben. 'Alsof je een nacht op Hamburger Hill doorbrengt.') En daar had hij eigenlijk wel gelijk in. Wij Adders voelden ons inderdaad net oorlogsveteranen.

Maar het allerergste was het verraad. De ontdekking van de Grote Vrouwelijke Samenzwering. Ik veronderstel dat het een manier is om het menselijk ras op de been te houden, maar feit is dat niemand – en andere vrouwen al helemaal niet – je de waarheid vertelt over de bevalling.

Ze vertellen je nooit over de totale gynaecologische nachtmerrie waaruit het ter wereld brengen van een menselijk wezen bestaat. Ze bereiden je nooit voor op het moment dat je ontdekt dat je van vlees bent gemaakt, en niet van make-up. Dat je eigenlijk meer een slagerij dan een schoonheidssalon bent.

Na deze openbaring word je nooit meer de oude.

Dus in de weken die volgden op deze bevallingservaringen troostten wij Adders elkaar. Op geschokte fluisterton vertelden we elkaar de smerige details van wat we hadden meegemaakt. We huilden uit op elkaars schouders in onze strijd ons te verzoenen met de gehechte perinea, gebarsten tepels en slapeloze nachten, terwijl we tegenover de rest van de wereld deden alsof we straalden van moederlijke waardigheid.

Maar het probleem met vrouwenclubjes (zoals alle vrouwen weten), is dat ze mettertijd veranderen in een wespennest van verholde competitiedrang. Wat gebeurde er toen onze baby's niet langer pasgeboren waren? We kwamen in boosaardig drijfzand terecht.

Er vond een verschuiving plaats van hoe we ons voelden naar hoe het met ons ging. We begonnen elkaar te taxeren en onze nieuwe vaardigheden in het moederschap kritisch te vergelijken. En er onvolkomenheden in te ontdekken.

Ik haal diep adem en loop vrolijk lachend op onze vaste tafels bij de peuterzandbak af. Het zijn van die houten tafels die je vaak op het terras van een kroeg ziet, met de bankjes eraan vast. Ik weet nog dat Jack er een in de tuin had van het huis dat hij ooit deelde met zijn beste vriend, Matt. Alleen is deze veel minder aantrekkelijk natuurlijk, vanwege het gebrek aan pinda's en ijskoud bier, en de overdaad aan smakeloze soepstengels en plakkerige bekers appelsap.

In de zandbak zie ik een aantal kinderen die ik al sinds hun geboorte ken wild rondrennen. Een van de grootste verrassingen van het ouderschap is dat, ondanks alle onzin die ze je op tv vertellen, het karakter toch echt belangrijker is dan de opvoeding. Deze kinderen zijn allemaal met een eigen persoonlijkheid geboren. De lieve zijn meteen vanaf het begin af aan al lief. En de gemene gemeen. Niet dat je zoiets ooit hardop zou kunnen zeggen, natuurlijk, net zomin als je kunt zeggen dat je andermans kinderen soms totaal weerzinwekkend vindt.

Begrijp me niet verkeerd, van sommige van deze nazaten hou ik echt. Ik meen het oprecht als we grapjes maken over hoe we heel gênant zullen dansen op hun eenentwintigste verjaardag. Maar gezamenlijk hebben we acht kinderen. Statistisch gezien zal een van hen later een lastige crimineel worden.

Alle Adders zijn aanwezig en paraat, omringd door een beschermend schild van buggy's. Camilla houdt hof. Ik weet zeker dat haar bruine teint nep is. Ze heeft een leuke zomerrok en Conversegympen aan en ze zit schrijlings op de bank. Met één hand wiegt ze haar Bugaboo Buggy (de duurste in het assortiment) waarin duiveltje Tyler goddank ligt te slapen. Haar andere hand (compleet met ring vol diamanten, cadeau gekregen toen ze in de privégeboortekliniek lag van manlief, de BBC-manager Geoff) ligt demonstratief op haar gezwollen buik. Ze is al zestien weken onderweg. Ze lacht naar Sophie.

Sophie speelt vlotte legerbroekmoeder. Ze ziet er mooi uit met haar wipneus vol sproeten – kakibroek, bandana en af en toe een glimp van haar platte maagstreek en het bovenste stukje van haar

tatoeage. ‘Womb Raider’ noemt Jack haar altijd met zo’n zelfde verontrustende glinstering in zijn ogen, als wanneer hij de echte Angelina Jolie op het scherm ziet. Ik slaap er niet minder om, hoor. Jack denkt het misschien, maar hij doet het niet. Tegenwoordig niet meer, tenminste. En dan heb je nog de overenthousiaste Faith. Ze klopt op het plekje naast haar zodra ze me ziet. Wat de mode betreft is Faith in de jaren negentig blijven hangen, sprekend Rachel van *Friends*. Maar vandaag valt me op dat ook zij nieuwe Conversegympen aanheeft. Ik stel me opeens voor dat ze Camilla misschien letterlijk een keer gevolgd heeft en stiekem dezelfde gympen heeft gekocht. Laat ik het zo zeggen: Camilla doet in elk geval niet *haar* na.

‘Aha, daar hebben we Amy,’ zegt Camilla met een glimlach. We doen een kusronde en ik ga naast Faith zitten.

Ik had me best een beetje verheugd op vandaag. Laten we wel wezen, zoveel bijzonders staat er niet in mijn agenda. Er staat zelfs zo weinig in dat ik mijn agenda niet eens meer gebruik. Mijn tijd wordt gevuld met alledaagse activiteiten als het uitruimen van de vaatwasser, inkopen doen, nieuwe luiers omdoen, koken en het inruimen van de vaatwasser. Dan zijn er nog de gebruikelijke bezigheden met Ben: Aquababy’s in het zwembad op maandag, Kleintje Konijntje op Dinsdag, Minimonster Muziek op Woensdag en Park Parade op donderdag. (Op vrijdag doen we allerlei andere wilde dingen natuurlijk.)

En dan is er nog af en toe een bijeenkomst met de Adders.

Maar op het moment dat ik opgenomen word in het clubje, weet ik weer wat ik er zo weerzinwekkend aan vind. Moederschap maakt iedereen gelijk. Ik zou een briljant advocaat kunnen zijn, of een architect, of ja, zelfs een gevierd modeontwerper (zoals ik ooit dacht dat ik op deze leeftijd zou zijn), maar het telt hier helemaal niet mee.

Blijkbaar ben ik, omdat ik een kind heb van dezelfde leeftijd als dat van Faith, ook *hetzelfde* als Faith. Misschien is het snobistisch van me, maar Faith is echt behoorlijk dom. Als ik eraan denk dat ik ‘hetzelfde’ ben als Faith wil ik onmiddellijk losbreken en allerlei onbezonnen dingen doen. Bijvoorbeeld tegen haar zeggen dat ik haar onaflatende opgewektheid vreselijk onecht vind en dat haar

irritante veronderstellingen over mijn leven achterlijk en ongegrond zijn. Of dat ik het vermoeden heb dat onder het deugdelijke laklaagje de giftigste adder van allemaal schuilgaat.

‘Ach, heeft-ie nog steeds die afschuwelijke huiduitslag,’ is Faiths openingszet. Ze wijst naar Ben die ligt te slapen, uitgeput na de heftige driftbui waarbij flink met speelgoed werd gesmeten en mijn trommelvliezen gevaarlijk trilden, omdat hij niet in de buggy vastgegespt wilde worden. (Hij leek meer op een onschuldige terdoodveroordeelde gevangene die naar de elektrische stoel werd gesleurd.)

Ik leg mijn hand beschermend tegen het engelachtige gezichtje van mijn lieve jongen. Een paar rode vlekken van razernij kun je toch niet bepaald afschuwelijke huiduitslag noemen. Mijn hart slaat een slag over van berouwvolle liefde voor die kleine deugniet. Ik wou dat ik hem tijdens ons WNF-achtige robbertje worstelen geen ‘kleine rotzak’ had genoemd omdat het door hem kwam dat ik te laat was.

‘Niets met hem aan de hand,’ zeg ik op een toon die opmerkingen als deze hopelijk in de kiem smoort.

Maar Faith heeft net zoveel met empathie als Stalin in zijn tijd met pr.

‘Kunnen de eerste symptomen van de waterpokken zijn,’ speculeert ze.

Ze hoopt duidelijk van wel. Het zou niet in me opkomen om haar dochter Amalie te bekritisieren, of *haar* ziektes bij te houden alsof het zwakheden zijn. Ik zou het niet wagen om een mening uit te spreken over Amalie, die er – zoals Sarah het zegt – ‘een beetje leip’ uitziet.

‘Maar het is ook wel begrijpelijk eigenlijk,’ gaat Faith verder. ‘Die arme kleine Ben heeft waarschijnlijk weinig weerstand na die akelige hoest die hij laatst had... het zit in de lucht.’

Ik glimlach zo neutraal mogelijk. ‘Misschien is het wel vogelgriep,’ doe ik een duit in het zakje. ‘Je weet maar nooit...’

Even hoop ik dat Faith deze opmerking herkent voor wat het is: een grapje. Maar nee hoor. Ze buigt zich naar me toe.

‘Ik heb Tamiflu in huis,’ zegt ze heimelijk. ‘Ik ben al maanden aan het hamsteren. Ik heb genoeg om je een paar doosjes te geven.’

Of als je wilt kan ik je de website mailen?’

Ik weet niet goed hoe ik moet reageren, want mijn instinct zegt dat als het juist mensen als Faith zijn die de pandemie overleven, ik liever ten onder ga met de massa.

Gelukkig wordt onze aandacht afgeleid door Camilla die samenzweerderig naar ons toe buigt en rammelt met een roze potje pillen. Ze werpt een blik naar Sophie waarop iedereen begint te giechelen en te koeren.

Daarom kijken Camilla en Sophie zo zelfvoldaan: Sophie is in verwachting.

Na een plotselinge losbarsting van bekentenissen blijkt dat Faith, Linda en Abby ook actief bezig zijn om zwanger te raken van ‘nummer twee’. Lan steekt alleen haar beide handen in de lucht met gekruiste vingers en kijkt naar haar buik (hoewel die zo klein is dat je je afvraagt of er wel een olijf in past, laat staan een foetus). Camilla gilt van verrukking en begint foliumzuurtabletten uit te delen alsof het xTC is.

En ze kakelen erop los.

BROERTJE OF ZUSJE

In de afgelopen twee jaar zijn er op deze plek vele onderwerpen de revue gepasseerd en uitgebreid besproken. Achteraf gezien waren sommige echt onzinnig. Zoals de eindeloze discussies voor de bevalling over pijnstillers versus natuurlijke bevalling. Belachelijk bleek later. Op het moment dat de weeën begonnen, smeekten we allemaal om drugs. Het bevallingsbad van Abby bleef achter in de auto liggen, Linda liet de rugmassagemachine die ze gehuurd had zogenaamd per ongeluk vallen, Lan stak Phil met haar acupunctuurnaalden in zijn ballen toen hij voorstelde dat die misschien zouden helpen, en Sophie gilde hysterisch door haar bandje met yoga-ademhalingsoefeningen heen.

Na de bevalling werden de gespreksonderwerpen van de Aders natuurlijk veel specifieker. Zo was er een maand van ‘wil hij/zij al melk uit de fles?’ gevolgd door ‘hoe kan ik weten of hij/zij toe is aan vast voedsel?’ Vervolgens wierpen we ons op ‘is het nog te

vroeg om hem/haar op het potje te zetten?’ En het debat over ‘op-pas of crèche of ik?’ is nog steeds niet afgerond.

Dit soort gesprekken zijn zo debiel dat ze zelfmoordgedachten in me oproepen.

En die van nu is al net zo. Algauw hebben we het rondje over de datum van deze laatste ongesteldheid achter de rug en gaan we verder met de rechtvaardiging voor het hebben van een tweede kind. De grote vraag is: waarom zou je het allemaal nog eens overdoen?

‘En jij dan, Amy?’ vraagt Camilla uiteindelijk. ‘Je bent erg stil. Wat denk jij van een nummer twee?’

‘Jij moet ook zwanger worden,’ sluit Faith erop aan, ‘anders val je buiten de boot.’

Alle aandacht is op mij gericht.

De waarheid is dat ik graag nog een kind wil. Het enige probleem is dat ik de reden die ik heb om er nog een te willen nooit ofte nimmer zou kunnen toegeven tegenover de Adders. Want als ik heel eerlijk ben, denk ik als volgt over een tweede kind:

1. Als ik het nu doe, hoef ik me voorlopig nog geen zorgen te maken over het uitzoeken van de volgende stap in mijn carrière en kan ik me de onvermijdelijke vernedering van sollicitaties en afwijzingen besparen. Het is al vijf jaar geleden dat ik voor het modebedrijf Friers werkte waar ik moest afvloeien nadat het werd overgenomen, en drie jaar geleden dat ik uit de saaie en stressvolle baan als kantoormanager in een bespreekbureau ben gestapt.
2. Nadat ik een tweede kind heb gehad, kan ik weer slank worden.
3. Als ik nu zwanger word, kan ik het regime van buikspieroefeningen waarmee ik net van plan was te beginnen uitstellen en dan heb ik een goede smoes voor mijn kwabbelbuik als ik weer eens een bikini aandoe.

‘O... Jack en ik hebben het er nog niet over gehad,’ lieg ik.

(Dat hebben we wel. Hij zei: ‘Niks d’r van.’)

Ik besef dat ik wederom in de oude val van de Adders ben getrapt. Ze hebben het voor elkaar gekregen om reproductie tot een

groepsactiviteit te maken. Nu heb ik het gevoel dat ik als enige tegenover hen sta.

‘Ik vond het heerlijk om het er met Ed over te hebben,’ zegt Sophie dweperig. ‘Het is zo anders om te besluiten om het nog een tweede keer te doen, vind je niet?’

Camilla, Lan en Sarah zijn het roerend met haar eens.

Sophie voegt er met een stout lachje aan toe. ‘Ik had niet gedacht dat het zo snel raak zou zijn. Ik was net zo van het proberen aan het genieten!’

Een cliché om van te rillen, maar toch begint mijn hart door een kinderachtig soort jaloezie sneller te kloppen.

Ik zie mezelf altijd als iemand die een betere, gezondere relatie met Jack heeft dan deze vrouwen met hun respectievelijke mannen. Ik haat het dat ze allemaal hebben besloten om zich opnieuw voort te planten – en aannemen dat dat ook zomaar zal lukken – en er allemaal fantastische, intieme seks door beleven.

Ik kijk omlaag naar Ben. Ik voel dat Camilla naar me staart.

‘Ik zeg niet dat Jack en ik geen tweede kind willen,’ zeg ik en probeer de verdedigende toon uit mijn stem te weren, ‘maar ik vind het gewoon zo leuk om moeder te zijn momenteel. Het is gewoon fantastisch. Eigenlijk wil ik het niet bederven voor Ben. En trouwens, als ik er al aan denk om weer zwanger te zijn...’

‘O god, ja,’ onderbreekt Faith. ‘Arme Amy. Weet je nog hoe miselijk je was toen?’

Nou, da’s mooi. *Zij* was degene die de hele zwangerschap lang buikpijn had. Niet ik. Deze meid projecteert zoveel, ze kan beter in een bioscoop gaan werken. Typisch iets voor haar om de geschiedenis zo te herschrijven.

‘En ik neem aan dat je een andere flat wilt voordat je nog een kind krijgt,’ voegt Camilla er op haar allersympathiekst aan toe. ‘Ik bedoel, het is wel mooi en alles, maar er is nou niet bepaald veel plek.’

Jack heeft gelijk: puur gif, die Heksen.